

търби такъв тонъ, или слогъ, за когото разежда да е най-приличенъ, безъ да има нѣкой право да го критикува; нѣ едно такова съчиненіе не трѣбва съвѣтъ да ся взема като едно писмо. То тогава е едно слово прилично на обстоятелства-та, дѣто ся памѣрва лице-то, на кое-то ся отнoся слово-то.

Тоя видъ съчиненія тогава вземать особны правила и ся наричють просто писма, когато въ тѣхъ владѣе свободность и фамиліарность.

Писмо-то е една разговорка мѣжду двѣ лица отдѣлены чрѣзъ разстояніе едно отъ друго.

Отъ това, разговорка-та трѣбиз да бѣде проста, природна и лѣсна; фамиліарна, нѣ благопристойна, между пріятели, пріятна и снисходителна, съ подобны-ты или странны; почителна и учтива съ горчи-ты, или съ лица голѣмцы: таква трѣбва да ся характери-ти на писмо-то.

Свободность-та, коя-то изискува писмо-то, не ся взема за погрѣшкѣ, когато е употребена съ прилѣжность. И на самыя най-искренъ пріятель като ся писва, трѣбва вниманіе на прѣдмѣта и на слога. Това е длѣжность на оногова, кой-то писва не само на пріятеля си, нѣ и камъ самага себѣ.

Въобще казвать че трѣбва да ся пише тъй както ся говори, да, нѣ трѣбва да ся говори добръ. И може да е нужда да пише нѣкой малко по-добрь отъ колкото говори, ако и да говори добръ. Въ писмо-то челоуѣкъ има врѣмя да отбира и парѣжда мысли-ты си малко на рѣдъ. Нѣкой си може да рече, какъ азъ познавамъ добръ пріятеля си, и той мене познава за то не трѣбва да му писувамъ съ внима-